

Proloog

Het was een mooie dag in Buenos Aires, Argentinië. Een rood-buiklijster floot zijn ochtendliedje terwijl de zon boven de horizon kroop. Op een groen grasveld in het park strekte Flo zich uit. Ze stak haar kont in de lucht en rekte haar voorpoten uit.

‘Mogguh, Flo’tje,’ zei een andere capibara. Hij slenterde naar haar toe.

Flo keek op. ‘Hé, Kenji.’ Ze stak een poot op.

Kenji schudde krachtig met zijn lijf. Modder en water spatte alle kanten op en er belandde ook wat op Flo.

Geïrriteerd keek ze hem aan. ‘Kun je dat voortaan ergens anders doen? Ik was net schoon!’

Kenji grijnsde. ‘Het spijt me, maar niet heus.’

‘Nee, het spijt je nooit,’ mompelde Flo, terwijl ze modderspetters van haar snoet veegde.

Ze spitste haar oren. Vanuit de verte klonk het geluid van een auto die met hoge snelheid aan kwam rijden. Her en der zag ze al wat mensen. De meesten jogden voorbij en schonken geen aandacht aan het groepje capibara’s dat op de grasveldjes liep. In deze wijk woonden mensen al jaren met capibara’s en niemand keek er nog van op.

Ook de capibara's keken niet meer op van mensen en auto's, want ze waren eraan gewend dat er allerlei voertuigen langsreden. Toch leek het nu anders. Zowel Flo als Kenji draaide zich naar de weg toen ze het geluid van piepende remmen hoorden.

Een bestelbusje kwam tot stilstand en de deuren werden opengegoid. Twee mannen stapten uit. Ze renden op een groepje capibara's af.

'Die hebben haast,' zei Kenji en hij keek hen verwonderd na. 'Waarschijnlijk weer toeristen die ons willen fotograferen.' Kenji ging wat breder staan, alsof hij poseerde. 'Hé, ze hebben iets bij zich, zie je dat?' Hij wees naar de mannen.

Flo vernauwde haar blik. 'Dat lijken wel... een soort visnetten of zo.'

'Gaan ze vissen, denk je?'

Maar tot hun schrik zagen ze hoe de mannen opeens het net over een paar capibara's gooiden. De beestjes probeerden te ontsnappen, maar dat lukte niet en de twee mannen droegen ze in hun net naar het busje. De capibara's verdwenen piepend en blaffend in de laadruimte.

'Volgens mij zat Chillie daarbij!' riep Flo opeens. 'Ze hebben Chillie ontvoerd! We moeten hem helpen!'

'Nou...' Kenji wreef over zijn snuit. 'Of we moeten wegrennen...'

'Wat ben je laf!' Flo keek hem boos aan. 'We moeten Chillie...'

Op datzelfde moment doken de mannen vlak voor hen op en werd er een net over hen heen gegoid.

‘Wat gebeurt er?!’ Flo gilde. Het net werd strakker getrokken en ze voelde hoe haar poten van de grond kwamen. ‘Hé! Laat los!’

De mannen zeiden iets, maar dat konden de capibara’s niet verstaan. Kenji schopte wild om zich heen en ook hij werd van de grond getild.

Flo werd als eerste in de bus gezet. Daarna volgde Kenji. Er klonken allemaal stemmen.

‘Waar zijn we?’

‘Wat is dit allemaal?’

‘Verdorie! Mijn wimper brak!’

‘Oeh! Ik ben bang!’ klonk een hoog stemmetje.

‘Booh?! Booh, ben jij dat?’ Flo keek panisch om zich heen.

De deur werd dichtgegooid en het werd aardedonker om hen heen.

‘Flo? Ik herken je stem!’ Booh klonk bang.

‘Ik ben hier!’ riep Flo. ‘En Kenji is er ook! En Chillie! We zagen hoe hij...’

‘Ja. Ik ben hier. Dit is toch niet heel relaxed,’ mompelde Chillie.

‘Ik zie geen poot voor ogen,’ mompelde iemand. ‘Helemaal niks. Ik vind dit niet leuk.’

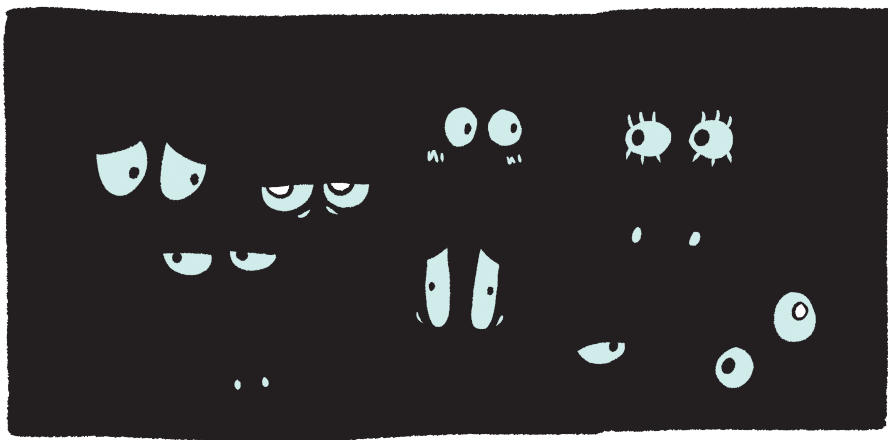
‘Grump? Ben jij dat?’ Flo draaide haar kop in de richting van het geluid. Ze herkende de stem van de depribara.

‘Ja.’

‘Wie zijn er hier nog meer, behalve wij?’

Uit diverse hoeken klonk geluid en werden namen genoemd. Nara, White, Rizzo, Punki, Goetsji.

Flo voelde hoe de bus met hoge snelheid wegreed. Ze rolde tegen een andere capibara aan, maar kon niet zien wie, want het was nog steeds pikkedonker.

‘Het lijkt erop dat we met zijn tienen zijn,’ mompelde een stem.

‘Wat moeten die mensen nou met tien capibara’s?! Waar gaan we heen?!’ Flo slikte. Naast haar klonk opeens de stem van Kenji.

‘Flo’tje? Wat gebeurt er toch met ons?!’

Flo strekte haar poot uit tot ze Kenji’s lijf door het net voelde.

‘Geen idee. Het komt vast goed, Ken. Misschien worden we gewoon verplaatst naar een ander parkje.’

‘Wat piepen en blaffen die beesten, hè,’ zei de man die op de rijdersstoel zat. ‘Ze maken vreselijk veel kabaal.’

‘Het lijken wel honden.’ Dat was de man die achter het stuur zat. Hij draaide aan de knop van de radio, tot er muziek uit de box klonk.

‘Hebben we er genoeg?’ vroeg de man naast hem. Hij keek op zijn telefoon.

‘Ja, lijkt me wel. We hebben er tien.’

‘Dat moet genoeg zijn,’ mompelde de man met zijn blik op de telefoon.

‘Waar was het nou ook alweer voor?’ vroeg de chauffeur.

‘Die raketmissie. Zeg, heb je gisteren voetbal gekeken?’

‘Jazeker! Dat was toch echt buitenspel, vond je niet? En wat dacht je van...’

Het busje draaide de snelweg op.

Mee-naar-het-werkdag

‘En denk eraan,’ zei meester Takahashi, ‘dat het morgen meenaar-het-werkdag is. Dat betekent dat ik jullie na het weekend pas weer zie en dat je dan een verslag meeneemt van wat je allemaal hebt beleefd. Heeft iedereen geregeld dat hij of zij mee kan met een familielid? Hideko, waar ga jij heen?’

‘Met mijn moeder naar het ziekenhuis,’ zei Hideko. ‘Ze is daar kinderarts.’

‘Joshi?’ Meester Takahashi keek hem aan.

‘Mee naar het vliegveld, meester. Mijn oom werkt daar en ik mag een dagje kijken bij de douane.’

Er gingen kinderen mee naar restaurants, een supermarkt, een schoonmaakbedrijf, bezorgdiensten en allerlei kantoren.

Toen ging de bel. Matsu stond op en deed zijn potloden, pennen en schrift in zijn rugzak. Naomi kwam naast zijn tafel staan.

‘Zullen we samen naar huis lopen?’

Ze woonden bij elkaar in hetzelfde appartementsgebouw. Matsu knikte en nadat ze de meester een fijn weekend hadden gewenst, liepen ze samen de straat op. Het was een halfuurtje lopen.

Ze hadden allebei hun schooluniform nog aan. Naomi's

vlechten bungelden vrolijk heen en weer terwijl ze naast hem liep. Ze kletsten over een programma dat ze de avond daarvoor allebei op televisie hadden gezien.

‘... en ik vond dat Pink Girl echt heel goed zong!’ zei Naomi. ‘Ik zou wel naar een concert van haar willen!’

Matsu lachte. ‘Ik zou liever naar Xen gaan, die band is zo goed!’ Maar stiekem zou hij best met Naomi naar Pink Girl willen gaan. Al zou ze naar een concert gaan van kleuters die op een blokfluit spelen, dan nog zou hij mee willen. Want alles aan Naomi was leuk.

‘Wat ga jij morgen doen?’ Ze keek hem vragend aan. ‘Ik ga met mam mee naar haar boekwinkel.’

Stiekem was Matsu wel jaloers. De boekwinkel van Naomi’s moeder, in een rustige wijk van Tokyo, was echt waanzinnig. Hij snuffelde graag urenlang langs de kasten vol boeken – vooral de boeken over het heelal en de ruimte. Het rook in de winkel ook altijd naar verhalen, dacht hij.

‘Ik ga met mijn vader mee,’ verzuchtte hij. Matsu’s vader werkte bij een bank, waar hij op kantoor zat.

‘Mocht je niet met je moeder mee?’ Naomi keek verrast. ‘Dat is toch veel leuker? Ik bedoel, een bank kan interessant zijn, maar een ruimtevaartstation...’

Matsu knikte. ‘Ja. Maar morgen is een belangrijke dag. Er wordt een raket gelanceerd. Dan wil mam me niet in de buurt hebben, omdat het heel hectisch zal zijn en ze is de project-leider van deze missie. Daarom moet ik met pap mee.’

‘Jammer! Stel je voor dat je maandag zou kunnen vertellen dat je bij een lancering was geweest!’ Naomi trok haar rugzak recht en ze wandelden al pratend verder over de straten van de stad, langs enorme reclameborden, drukke kruispunten en hoge gebouwen, totdat ze bij hun appartementsgebouw kwamen. Naomi woonde op de vierde etage en Matsu op de eenentwintigste. Ze groetten Suko, de conciërge, toen ze naar de lift liepen.

‘Veel plezier morgen,’ zei Naomi, terwijl ze de lift uit stapte. ‘Het is met je vader vast ook heel leuk!’

‘Vast...’ mompelde Matsu, terwijl de liftdeuren dicht gleden

en hij naar de bovenste verdieping zoefde. Hij staarde naar zijn spiegelbeeld in de spiegelwand tegenover hem. Zijn zwarte haren stonden in pieken overeind en hij probeerde die met zijn hand glad te kammen. Er zat een jamvlek op zijn witte shirt, en de veter in zijn linkerschoen zat los.

De lift kwam met een schok tot stilstand en Matsu stapte uit op zijn eigen etage. Hij draaide de sleutel in het slot en liep het appartement binnen. Zowel pap als mam was nog aan het werk. Hij gooide zijn rugzak in de hal en trok zijn schoenen uit. Misschien kon hij wel even gamen. Het zou nog een poosje duren voordat iedereen thuiskwam...

Op dat moment werd het slot in de voordeur opengedraaid. Matsu keek geschrokken om. 'Pap?!'

Zijn vader schuifelde naar binnen. 'Hé, Matsu. Blijf maar even – hatsjoe! – uit de buurt. Voel me helemaal niet – hatsjoe! – lekker en ik ga naar bed. Een griepje, denk ik.' Pap hoestte en liep door naar de slaapkamer.

'Wat vervelend! Maar hoe moet dat morgen? Ik zou met je meegaan naar de bank.'

'Ik denk niet dat – hatsjoe! – dat gaat lukken, jongen. Ik moet nu echt liggen. Zeg maar tegen mama dat ik niet hoeft te eten. Ik wil vooral slapen.' Pap sloot de deur van de slaapkamer en Matsu keek hem na. Vanachter de deur hoorde hij nog meer gehoest.

Zuchtend liep hij naar de keuken. Als pap morgen nog ziek was, zou hij niet naar die suffe bank hoeven – maar ook geen verslag kunnen inleveren maandag. Dat zou zijn punten weer naar beneden halen.

Maar misschien was dit wel zijn kans om toch met mam mee te mogen naar haar werk.

Miyuki Yamamoto, de moeder van Matsu, wist als klein meisje al dat ze astronoom wilde worden. Haar ouders, Matsu's opa en oma, vonden dat niet echt een beroep voor een meisje, maar Miyuki had zich daar niets van aangetrokken.

'Je zou kapper kunnen worden,' had opa geopperd.

'Nee. Later ga ik nieuwe planeten, sterrenstelsels en aliens ontdekken,' zei Miyuki dan beslist.

'Aliens hebben misschien ook kappers nodig,' mompelde haar vader dan.

'Of misschien kun je wel arts worden. Of een beroemde pianiste.' Dat was haar moeder.

Miyuki schudde dan koppig haar hoofd en bleef erbij: ze wilde hoe dan ook astronoom worden. Ze bestudeerde supernova's en zwarte gaten. Ze bedacht allerlei wiskundige modellen waarmee het heelal goed in kaart gebracht kon worden. En ze had haar leven lang een missie: bewijzen dat er andere planeten waren met leven erop. Volgens Miyuki kon het niet zo zijn dat er alleen op de aarde leven was. Het was wellicht een ander soort leven dan hier op aarde, maar toch: buitenaards leven.

Ze had in haar vrije tijd haar telescoop thuis zo verbouwd dat ze verder in het heelal kon kijken

dan wie ook ter wereld. Avond na avond speurde ze daar het heelal mee af, op zoek naar iets. Naar leven. Naar beweging. Ook ontwierp ze van een oude transistor een soort radiotelescoop, waarmee ze eventueel geluid uit het heelal kon opvangen en berichten kon zenden. Als ze er ooit in zou slagen aliens te ontdekken, kon ze met dit apparaatje met hen communiceren.

Later, toen Matsu geboren was, las ze hem geen verhaaltjes over leeuwen, piraten of honden voor, zoals andere ouders deden, maar verhalen over verre planeten, over de sterrenhemels boven Chili en over ruimtemissies. Matsu groeide op in een huis vol met schaalmodellen van planeten, ruimtestations en foto's van melkwegstelsels. Overal lagen stapels boeken over het heelal en schriften vol aantekeningen. De gesprekken aan de eettafel gingen vaak over mams werk, over astronauten die opgeleid werden om de ruimte in te gaan en over de ontdekkingen van nieuwe sterren. Matsu vond het prachtig. Later, als hij groot was, wilde hij ook astronoom worden. Of bij een κ -pop-groep zingen, dat leek hem ook wel wat.

De laatste weken had mam het steeds over een nieuwe missie gehad. Missie C, had ze het genoemd.

Matsu dacht terug aan hun gesprek vorige week.

‘De bemanning op ruimtestation PLX9 moet afgelost worden. Ze zitten er al drie maanden,’ zei mam tijdens het eten. ‘En deze keer sturen we wat dieren mee.’

Matsu's nieuwsgierigheid was meteen gewekt. 'Wat voor dieren?' vroeg hij tussen twee happen rijst door.

'Eigenlijk mag ik dat niet vertellen.' Mam grijnsde. 'Want dan komen er weer allemaal actiegroepen die vinden dat we de dieren niet de ruimte in mogen sturen.' Ze keek Matsu's vader glimlachend aan en zei: 'Lekker gekookt, Tomo!'

'Waarom gaan er dan dieren mee?' vroeg Matsu. 'Om te kijken hoe dat gaat. Hoe bepaalde dieren reageren op gewichtloosheid en zo. Wanneer je dingen wilt weten, zul je dat moeten onderzoeken. En sommige dingen weet je pas wanneer je ze echt uitprobeert.'

'Zijn er eerder dieren de ruimte in gegaan dan?'

Pap schepte ondertussen nog wat groenten in Matsu's kommetjes.

'Ja, zeker! Kwallen bijvoorbeeld. In een zak met zeewater werden tweeduizend kwallenbaby's mee de ruimte in genomen. Kwallen bleken het prima te doen in het heelal. Aan het eind van de missie, negen dagen later, waren het er zestigduizend. Ze overleefden het alleen niet toen ze terugkeerden naar de aarde. Er zijn planten, bloemen, een aap, muizen, schildpadden en zelfs een hond in een raket de ruimte in geschoten. En ook tal van insec-

ten. Soms ging dat per ongeluk, als er een vlieg of zo in de raket zat tijdens de lancering. Het is alleen lastig om te kijken welke dieren wel en niet de ruimte in kunnen.'

'Hoe bedoel je?'

'Nou, kijk. Het probleem bij de meeste dieren die naar de ruimte gaan, is dat ze nogal veel stress hebben en daardoor kunnen overlijden. Dus we hebben al van alles bedacht. Lui-aards, bijvoorbeeld. Die zijn heel relaxed. Alleen bleken lui-aards te traag. Toen dachten we aan slakken. Maar dat werd ook geen succes. De slakken kropen overal in en op en lieten enorme slijmsporen achter. Miereneters. Ook geen goed idee, want dan moesten we ook een miljoen mieren of zo meesturen.'

Pap lachte. 'Miereneters in de ruimte! Waarom geen lama's? Die zijn toch best rustig?'

'Ja, maar ook groot. Er is niet veel ruimte voor de dieren, zeker niet wanneer je er een aantal mee wilt nemen. Olifanten en nijlpaarden zullen voorlopig niet de ruimte in gaan.'

'Wat voor dieren gaan er dan deze keer mee?'

Mam keek bedachtzaam, terwijl ze een hap eten nam. 'Ik... Oké, alleen als jullie beloven dat jullie het niet verder vertellen, wil ik het wel zeggen.'

'Dat beloof ik,' zei pap.

Matsu knikte. 'Ik ook.' Als er iets was waar hij goed in was, was het geheimen bewaren. Zo wist niemand dat hij stiekem al een tijdje verliefd was op Naomi.

'Goed. Het zijn...'